

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על פי ההקדמות
אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב וצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לכבוד הילולת ל"ג בעומר, הננו להציג בפניכם פירוש מאמר הזהר המוזכר בתורה הזמנית תורה ח' חלק ב' תקעו תוכחה

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי הזהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, סובב כוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל.

כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזהר והוא פלאי.

ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדין.

לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזהר: **בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי.** במהרה בימינו אמן.

ליקוטי מוהר"ן

תורה ח' חלק ב' סי' יב

...כי עוג היה אחיזתו בלמיון, כמובא
(זוהר חוקת דף קפד),

והיה יונק מבחינת הדעת דקדושה, כי מסטרא דימינא מוחא חנוךא כנספא...

הוא רק להמשיך אליו תפלות ישאל להתאמתו בהם, אבל אחר-כך כשהם אצלו, חס ושלום, אזי מרצה לחזר ולהשליכם על ישראל, כי מאחר שזכרנו נבן מהם, אזי אף-על-פי שהוא מעצמו מחזיר ומשליכם לישראל, ענין הם פגומים, על-ידי שיש לו יניקה מהם, כי רחמי רשעים אכזרי כנ"ל. ועל-כן כשהוא יונק, חס ושלום, מהרחמנות ומתפלות ישראל, אף-על-פי שהוא נותנם מעצמו לישראל, אף-על-פי-כן הם פגומים על-ידי אחיזתו בהם כנ"ל. וזה שאמר: ואשדי עליהו, כי אחר-כך שיעקרבם ויבלעם, חס ושלום, הוא רוצה לחזר ולהשליכם לישראל, כי כבר הם פגומים על-ידו כנ"ל. [כי מאחר שהסטרא אחרא לא נכנעת, רק מעצמה היא מחזקת לישראל, על-כן הם פגומים; אבל כשמוציאין ממנו בעל-כרחו על-ידי משה עז כנ"ל, אזי הסטרא אחרא נכנעת לגמרי, ואז חוזר הכל אל הקדושה בשלמות, והבן - נראה לי].

אזל עקר טורא בת תלתא פרסי ואותבה ברישה - הינו שהתגבר ועקר תפלות ישראל, שהם בחינת טורא בת תלתא פרסי כנ"ל. ואותבה ברישה - שהמשיך התפלות, שהם בחינות דעת ורחמים, לתוך הראש והמחשלו, וזה בחינות: והנחש היה ערום, כנ"ל. **איתי קומצא** - זה בחינות התפלה של הבעל-כח, שהיא בבחינת קמוץ ודיו, בחינות משה עז הנ"ל. **ונקובה** - זה בחינת: נקבת במטיו ראש פרוץ (חבוקוק ג). כי על-ידי התפלה שהיא בבחינת קמוץ ודיו של הבעל כח הנ"ל, שהוא בבחינת משה עז, על-ידיה משברין ומכניעין אותו כנ"ל. כי היא עומדת בבית-הבליעה שלו, בבחינת: בצנארו יליו עז. וזהו: **ונחת אצנארה** - שהיא עומדת בצנארו, בבחינת בצנארו יליו עז, כנ"ל. וזהו: **בעא למשלפה** - כי הוא מכרח להוציא ולהקיא כל הקדושות של התפלות והדעת שבלע, בבחינת: חיל בלע ונקצנו כנ"ל. וזהו **משכבה שנה** וכו' - כי לא די שהוא מקיא ומוציא קדושת תפלת ישראל וכו', אף גם מבטנו וירישנו אל; הינו שמכרח להוציא עצמות חיותו ממש, וזהו בחינת

וזה פרוש מאמר רבותינו זכרונם לברכה על עוג מלך הבשן: **אמר: מחנה ישראל כמה הוי, תלתא פרסי. אזיל ואעקר טורא בת תלתא פרסי, ואשדי עליהו. עקר טורא בת תלתא פרסי, ואותבה ארישה. איתי עלה קומצא ונקובה, ונחת עלה אצנארה. בעא למשלפה, משכבה שנה להאי גיסא ולהאי גיסא. משה כמה הוי, עשר אמיו. שקל נרנא בת עשר אמיו, ושור עשר אמיו, ומחיה בקרסלה, וקטלה (ברכות נד:).**

כי עוג היה אחיזתו בלמיון, כמובא (זוהר חוקת דף קפד), והיה יונק מבחינת הדעת דקדושה, כי מסטרא דימינא מוחא חנוךא כנספא (תי' ע' דף קיח), ועל-כן רצה להתגבר על ישראל. וזה שאמר: מחנה ישראל כמה הוי, תלתא פרסי. מחנה ישראל - זה בחינת קדושת המחנה של ישראל, בחינת (דברים כג): והיה מחנה-ך גדול. ועקר קדושת מחנה ישראל הוא על-ידי שמירה מתאנת נאוף, מבחינת מקרה-לילה, חס ושלום, כמו שכתוב שם בפרשה. ועקר השמירה מתאנת זו הוא על-ידי בחינות תלתא פרסי, הינו תלת מחיו, שכל אחד ואחד הוא מחצה פרוסה בפני תאנה זו כנ"ל. וזהו: מחנה ישראל כמה הוי, תלתא פרסי - הינו עקר הקדושה של מחנה ישראל, שיהיו קדושים מתאנת זו, ממקרה-לילה, חס ושלום, הוא על-ידי בחינת תלתא פרסי, הינו תלת מחיו, שהם מחצה פרוסה בפני התאנה ההיא כנ"ל. **אזיל ואעקר טורא בת תלתא פרסי, ואשדי עליהו.** טורא זה בחינת התפלה, בבחינת: והביאותים אל הר קדש, ושמתים בבית תפלתו. וזהו בת תלתא פרסי, כי התפלה נמשכת גם-כן משלש המחיו, שהם בחינת מחצות פרוסות, שמשם נמשך שלשה מיני רחמנות, שהם בחינות שלש תפלות ביום כנ"ל. הינו שהסטרא אחרא שיש לה יניקה מן הדעת, חס ושלום, בחינת עוג, היא רוצה לעקר, חס ושלום, תפלות ישראל, להמשיכם אליהם ולבלעם, חס ושלום, כנ"ל. וזה שאמר: ואשדי עליהו, פי עקר רצונו

אמין. וְזֶה הַיּוֹם: וְזֶה הַיּוֹם: מְעִיז עֲשֵׂת שָׁן (שה"ש ה), הַיּוֹם לְשִׁמְכֶךָ לְהוֹצִיא עֲצֻמוֹת חַיּוֹתָי מִתּוֹךְ קִרְבּוֹ וּמַעֲיִז בְּכַחַיִּת: מִבְּטָנוֹ יוֹרֵי־שָׁנוֹ אֵל, בְּחַיִּינָת: רַבָּה בְּקָרְבֵי אוֹיְבֶיךָ, כִּנְל. מֹשֶׁה כִּמְהַ הַיּוֹם, עֲשֵׂר אֲמִיז - מֹשֶׁה הוּא בְּחַיִּינָת נְבוֹאָה, כִּי מֹשֶׁה רַבּוֹ שָׁל כָּל הַנְּבִיאִים. וְזֶה בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר אֲמִיז, בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר מְרַגְלוֹת שָׁל נְבוֹאָה. כִּי עַל-יְדֵי מִטָּה עִז הַנְּל שְׁעַל-יְדוֹ נִתְגַּלָּה הַכְּבוֹד כִּנְל, עַל-יְדֵי־זֶה זּוֹכִיז לְנְבוֹאָה כִּנְל. שְׁשֶׁל נִרְגָּא בַת עֲשֵׂר אֲמִיז - נִרְגָּא זֶה בְּחַיִּינָת כְּלִי-מְלָאכָה שָׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, וְזֶה: בַּת עֲשֵׂר אֲמִיז - בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר מַאֲמָרוֹת שְׁבָהֵם נִבְרָא הַעוֹלָם, שְׁהֵם בְּחַיִּינָת כְּלִי-מְלָאכָה שָׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. כִּי עַל-יְדֵי־זֶה זּוֹכִיז לְנְבוֹאָה וּזְכִיז לְאֲמוּנָה, שְׁהִיא בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר מַאֲמָרוֹת, שְׁהֵם כְּלִי-מְלָאכָה שָׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. כִּי עַל-יְדֵי אֲמוּנָה מַאֲמָרִים בְּחַדוֹשׁ הַעוֹלָם, שְׁהֵשֵׁם יִתְבַּרַךְ בְּרָא הַכֹּל בְּעֲשֵׂר מַאֲמָרוֹת כִּנְל. וְעַל-יְדֵי אֲמוּנָה זּוֹכִיז לְחַדוֹשׁ הַעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד, וְאִז יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ הַנְּל. וְזֶה: וְשׁוֹר עֲשֵׂר אֲמִיז - זֶה בְּחַיִּינָת הַשִּׁיר שְׁלַעֲתִיד, שְׁהוּא שִׁיר פְּשוֹט וְכוּ', שְׁהוּא יוֹד אוֹתִיּוֹת, בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר

גרים. וְזֶהוּ בְּחַיִּינָת: מְשֻׁכָּה שְׁנָה, בְּחַיִּינָת: מַעֲיִז עֲשֵׂת שָׁן (שה"ש ה), הַיּוֹם לְשִׁמְכֶךָ לְהוֹצִיא עֲצֻמוֹת חַיּוֹתָי מִתּוֹךְ קִרְבּוֹ וּמַעֲיִז בְּכַחַיִּת: מִבְּטָנוֹ יוֹרֵי־שָׁנוֹ אֵל, בְּחַיִּינָת: רַבָּה בְּקָרְבֵי אוֹיְבֶיךָ, כִּנְל. מֹשֶׁה כִּמְהַ הַיּוֹם, עֲשֵׂר אֲמִיז - מֹשֶׁה הוּא בְּחַיִּינָת נְבוֹאָה, כִּי מֹשֶׁה רַבּוֹ שָׁל כָּל הַנְּבִיאִים. וְזֶה בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר אֲמִיז, בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר מְרַגְלוֹת שָׁל נְבוֹאָה. כִּי עַל-יְדֵי מִטָּה עִז הַנְּל שְׁעַל-יְדוֹ נִתְגַּלָּה הַכְּבוֹד כִּנְל, עַל-יְדֵי־זֶה זּוֹכִיז לְנְבוֹאָה כִּנְל. שְׁשֶׁל נִרְגָּא בַת עֲשֵׂר אֲמִיז - נִרְגָּא זֶה בְּחַיִּינָת כְּלִי-מְלָאכָה שָׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, וְזֶה: בַּת עֲשֵׂר אֲמִיז - בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר מַאֲמָרוֹת שְׁבָהֵם נִבְרָא הַעוֹלָם, שְׁהֵם בְּחַיִּינָת כְּלִי-מְלָאכָה שָׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. כִּי עַל-יְדֵי־זֶה זּוֹכִיז לְנְבוֹאָה וּזְכִיז לְאֲמוּנָה, שְׁהִיא בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר מַאֲמָרוֹת, שְׁהֵם כְּלִי-מְלָאכָה שָׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. כִּי עַל-יְדֵי אֲמוּנָה מַאֲמָרִים בְּחַדוֹשׁ הַעוֹלָם, שְׁהֵשֵׁם יִתְבַּרַךְ בְּרָא הַכֹּל בְּעֲשֵׂר מַאֲמָרוֹת כִּנְל. וְעַל-יְדֵי אֲמוּנָה זּוֹכִיז לְחַדוֹשׁ הַעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד, וְאִז יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ הַנְּל. וְזֶה: וְשׁוֹר עֲשֵׂר אֲמִיז - זֶה בְּחַיִּינָת הַשִּׁיר שְׁלַעֲתִיד, שְׁהוּא שִׁיר פְּשוֹט וְכוּ', שְׁהוּא יוֹד אוֹתִיּוֹת, בְּחַיִּינָת עֲשֵׂר

נחל זהר
ביאור מאמר הזהר הנ"ל על פי תורה ח'

הברית, בחינת א-ל שד"י יתן לכם רחמים, שנותן בנו כוח לתפילה ברחמים ותחנונים ודעת, שידועים כי ה' הוא בעל הרחמים ובידו לשדד הטבע בשביל ישראל בניו, רחמי האב על הבן. **וכשרוצה השכינה לינוק** בחזרה כנ"ל הדעת הקדושה **בדין**, הוא בתנאי כי **מקום נמצא להתיישב בו ולשרות** עליו השראת השכינה וגילוי ההשגחה על ישראל, הוא מקום הצדיק שהוא בעל כח להתפלל תפילה בבחינת דין, לעשות פלילות עם קונו, שממקום זה תשיב הסטרא אחרא הניצוצות שבלעה ותקח אותם השכינה לעלותם למעלה, **שכך הוא בכל מקום** ודרגה וגוון של התגלות צד הקדושה או הסטרא אחרא, הכלל הוא כי **לא שורה דבר שלמעלה עד שנמצא למטה** בגשמיות ובמידות האדם ומעשיו ודעתו **מקום** דומה לו לעליון **לשרות עליו** העליון למטה. **ועל כך כנסת ישראל לא תרא לביתה משלג** בכוח מזג הראה המקררת הלב שלא ישרוף השמן המוח, והדעת תהיה כראוי. מה הטעם שהשלג יפעל הקרירות בשביל הדעת, **משום שכל ביתה** וצירופי אבני הבית **לבוש שנים**, שוני גוונים האותיות מצורפות יחדיו, **כי לא שורה זה אלה בזה**, וזה בזה, גוון **לבן באדום ואדום בלבן**, שיר של חסד ותפילה בדין האותיות, ודין אדום, תפילה בחינת דין שבאמת היא רחמים כדי להחזיר הניצוצות לקדושה, וכן בחינת

ולפעול הניסים וחיודוש העולם בתפילה, ומדוע לא תירא, **כי כל ביתה לבוש שנים**. לבוש מפואר של גוונים שונים וצירופים של אותיות שהם אבני הבית המתקבצים יחד בתפילה, אשר מספרם גדול לאין שיעור אשר לא יספר מרוב. **בא וראה כנסת ישראל** שהיא השכינה השוכנת בישראל, בזמן התקבצותם יחד, היא **יונקת משני צדדים** שפע של ניצוצות קדושה וגילוי אלוקות ודעת, כשישראל מכוונים בתפילה כראוי, וכל עת שבהווה היא נוכחת עם ישראל בשלמות, **עכשיו נוכחת ברחמים**, על ידי התפילה בדעת, כי הרחמים תלויים בדעת של ג' מוחין ומחיצות הפרוסות בפני פגם הניאוף הבא מקטנות המוחין, **עכשיו** לפעמים **בדין** השכינה יונקת בחזרה את הניצוצות שינקה ובלעה הסטרא אחרא מפני פגם הדעת, כי על ידי הצדיק שהוא בעל כוח, והוא מתפלל תפילה בבחינת דין, כדי לתקן את התפילות בבחינת דין וקטנות של ישראל, שעל ידי זה בעלה הסטרא אחרא הדעת דקדושה שהיה צריך להתגלות בתפילתם, עכשיו הצדיק אשר שכינה בתוכו, בדין מחזיר הניצוצות. **כאשר רוצה לינוק** שפע ניצוצות הדעת **ברחמים**, הוא בתנאי כי **נמצא מקום** של רחמים **להתיישב בו**, דהיינו דעת דקדושה ורחמים של ישראל. כי עיקר הרחמים הוא בחינת שם שד"י שהוא בכוח שמירת

רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לביתך משלג כי כל ביתה לבוש שנים. תא חזי, כנסת ישראל ינקא מתרי סטרי, השתא ברחמי, השתא בדינא. כד בעינא לינקא ברחמי, אשתכח אתר לאתישבא ביה. כד בעי לינקא בדינא, אתר אשתכח לאתישבא ביה, ולמשרי עלוהי, דהכי הוא בכל אתר, לא שארי מלה דלעילא, עד דאשתכח אתר למשרי עליו. ועל דא, כנסת ישראל לא תירא לביתא משלג, מאי טעמא, בגין דכל ביתא לבוש שנים. לא שריא האי, אלא בהאי חזור בסומק, וסומק בחזור. והא אוקמוה. רבי יהודה פתח לבאר הפסוק ברוח קדושו, לא תירא יראה נפולה ודין טמא אלא יראה שהיא מזונא דנשמתא וריח טוב לנשמה, לביתה בית בתפילה, כנסת ישראל המכונסים יחדיו בתפילה בקיבוץ קדוש, שעל ידי זה מסירים ענני העווונות המכסים על התפילה, לא תירא לביתה משלג שהוא קרירות טיפות מי הגשמים שהיו צריכים לרדת לאדמה להצמיח שפע, אלא אדרבא תהיה יראה טובה שהוא בחינת קרירות הריאה שהיא במזג השווה, בזכות השלג, בחינת כצינת שלג ביום קציר כן ציר נאמן לשלוחיו, שהוא המנהיג הרחמן והנאמן שליח הציבור בתפילה, הממשיך הדעת דקדושה לישראל על ידי תיקון הריאה לקרר הגוף, כדי נשמת שד"י תבינם לקבל דעת להתפלל ברחמים, לשדד המערכות

צורפי אותיות, ב' מצטרף לא' והיא שורה בו ומשפיע בו וכן צירוף נוסף שא' מצטרף לב' והוא משפיע בה, וכן נצטרף ג' לאב' וכן הלאה עד אין סוף, והרי פרשוה וגילו עתה סוד אור הצירופים שמעל המניין.

ויאמר יי אל משה אל תירא אותי, תנין אותי אינו שלימין באורייתא בתרין וני'ל, חד דא, וחד, (דברים כב) עד דרוש אחיך אותו. מאי טעמא. בגין דאינון אות ממש. עד דרוש אחיך (אחיד ממש) אותי, דבעי לפרשא ההוא אות, דההוא אבידה. ויאמר ה' אל משה אל תירא אל תחשוב שיש לו זכות היראה האמתית של מזונא דנשמתא המכניע מזונא דגופא, בזכות ברית מילה שעשה, ואל תירא אתה ותפחד אותו את עוג ומפני בחינת "אותו" שיש בו, כי משה חשש שהרי, שני פעמים המילה אותו הינם שלמים יחידים הכתובים בתורה בשני ווי"ן בכתיב מלא, אחד זה הנאמר בעוג, ואחד הנאמר בעניין שמירת אבדת שור או שה הנדחים (ניצוצות הנדחים) שמצא שיש לו לשמור בתוך ביתו עד דרש אחיך אותו. מה הטעם שנכתבו בכתיב מלא בשתי ווי"ן? משום שהם אות ממש. מפני שהם בחינה שווה, בחינת עוג ובחינת אבדה. והם סימן ואות ממש על פנימיות הדבר, בעניין אבדת הניצוצות בבחינת פגם הברית פגם הדעת (שאובר בשעת הסיח הדעת) והשבתם אל הקדושה בחינת גרים הנימולים ונכנסים בברית תחת כנפי השכינה והמצטרפים לקיבוץ הקדוש. "אותו" ראשון עד דרוש אחיך אותו. אות ו' המרמזת על יום השישי יום קבלת התורה ו' בסיוון, גילוי עשרת הדיברות בכוח עשרה מדרגות של נבואה, שבא על ידי התגלות הכבוד, הבא על ידי גרים, שהוא בחינת השבת הניצוצות הנדחים שנאבדו, תשפכנה אבני קודש בכל ראש חוצות, שיש לקבץ ולהשיבם לקיבוץ הקדוש של בית התפילה. שצריך לפרש את אותו האות וסימן של אותה אבדה של אותו ניצוץ נידח. כי הוא בחינת דבר הסתום ונעלם שיש לבאר ולפרש ולדעת אותו, לדעת המיוחדות של האבדה והאות המיוחדת של אותה נשמה שנאבדה, איזו דעת נאבדה שיש להשיב. ליקר אותו ולדעת כמה הוא חשוב לקיבוץ ולהראות

לו הסימן, שיש בו יראה ולהוכיח לו שיש בו טוב שעל ידי זה נותן בו כוח היראה הטובה ומזון וכוח לנשמה לשוב לקדושה. ועל ידי הצדיק המתפלל תפילה בבחינת דין שעל ידי זה נעשים גרים ובעלי תשובה. ובאו האובדים בארץ אשור ונדחים מארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים ויראה שלמה בקיבוץ הגלויות במהרה בימינו אמן.

אוף הקא דין אותי, דא עוג, דאתדבק באברהם, ומאנשי ביתיה הנה, וכד אתגזר אברהם מה פתיב, וכל אנשי ביתו וגו'. דא עוג דאתגזר עמיה, וקביל האי את קדישא, פינן דקמא עוג דישראל מקרבין גביה, אמר הא ודאי אנא אקדימנא וכותא דקאים לון, ודא שוי לקבליה. כך גם כאן אותו זה בכתיב מלא, כי ישנה בחינה דומה, מדמה שאינו בקדושה, זה כנגד זה עשה אלוקים, זה עוג, היונק מדעת דקדושה שאחיותו בימין, בחינת מוחא חוורא ככספא, שנדבק באברהם ומידתו שבימין, אברהם איש החסד וראש למאמינים, בעל שיר של חסד ואמונת חידוש העולם, ועוג מאנשי ביתו היה, בבחינה הדומה לצירוף הגרים באבני אותיות הבית, בחינת הנפש אשר עשו בחרו, וכאשר נימול אברהם, שעל ידי זה נעשה שלמות תיקון הדעת, על ידי תיקון הברית, מה כתוב? וכל אנשי ביתו יליד בית ומקנת כסף (חוורא ככספא) מאת בן נכר נימולו אתו. בן נכר זה עוג שנמול עמו וקבל את הקדוש הזה של הברית. לכן כיוון שראה עוג שישראל מתקרבים אליו למלחמה להכניע עקב עשו ולהוציא בלעו מפיהו ולהשיב הניצוצות לקדושה, אמר לעצמו: הרי ודאי אני הקדמתי זכות שעומדת להם על ידי שמלתי עצמי אז, וזה שם כנגדו לחזקו שיוכל להפיל אותם בבחינת פגם הברית ולינוק מהם הדעת דקדושה.

ביה שעתא דחיל משה, היך יכיל לאעקרא רשימא דרשנים אברהם. אמר, ודאי הא ימינא דילי מית, דהא ימינא בענא להאי. אי ימינא הא אלקעזר, ימינא דסינהרא הוא, ולא דילי. והאי את לימינא הוא, דאברהם לימינא הוא. לכן באותו עשה שהתחזק עוג בדמיון בכוח ברית מילה שעשה, כשהיה אצל אברהם, פחד משה, איך יכול לעקור רושם

שרשם אברהם, שהרי הבחינה של מטה של הסרת הערלה היא מקום לשרות עליו הרושם העליון כנ"ל, והוא חתום וחקוק לכאורה באות ברית, ומשם כוחו של עוג. אמר ודאי הימין שלי שהוא שיר של חסד וחוט של חסד של אמונת חידוש העולם, שמשם היראה והמזון של הנשמה להכניע עקב עשו, עכשיו מת ואין בי כוח להכניע הטוב שבעוג המגיע מכוחו של אברהם איש החסד שהוא שורש החסד, ועוג הכלול בו לכאורה הוא מעל הימין שלי שמצד נצח שלמטה מן החסד ומשתלשל ממנו, שהרי צד ימין צריך לזה העניין של הכנעת את עוג ואיך הכניעו כנ"ל שיש לו בעצמו מידה זו. אם נאמר הרי אלעזר בנו של אהרן הכהן שהוא גם צד החסד, אך באמת ימין של הלבנה הוא, כלומר יש לו במהותו בחינה של התגלות החסדים בשלב שנמשכים למלכות אמונה שכנגד הלבנה המקבלת אור מלמעלה ואין לה משל עצמה כלום, ולא ימיני הוא ימינו זה, שאני בנצח ועוד שחסד וימין שאוחז בו עוג הוא מעל הנצח כנ"ל. והאות הזה של עוג לימין הוא בשורש, שאברהם הוא לימין. והכל לכאורה בכוח שנימול עוג.

מינד אמר קודשא בריך הוא, אל תירא אותי, לא תדחל לההוא את דיליה, ואפילו לימינא לא אצטרירי. פי בןדך נתתי. שמאלא דילך יעקר ליה מעלמא, דהא הוא פגים רשימא דיליה, ומאן דפגים להאי את, אתחזי לאתעקרא מעלמא, כל שבו שמאלא דילך, דאיהו דך, יעקר ליה מעלמא, בגין כך דה קפ"ד ע"ב) אתעקור מעלמא, ואפילו דאיהו תקיפא מבני מבניא, ובעא לשינאא להו לישראל, נפל בידיה דמשה ואשתציי. מיד מהר בדיו טוב ללא עיכוב וכן מיד, מכוח יד, בחינת מדמה דקדושה רוח הקודש ונבואה, בחינת ביד הנביאים אדמה, בכוח הנבואה של משה שבנצח אמר לו הקב"ה למשה, בקול המוכיח הטוב הנותן כוח לנשמת משה להתחזק ביראה טובה, והמברר לו המדמה להבין באמת מה מדרגתו האמתית של משה ומה מדרגתו האמתית של עוג, ואמר לו, אל תירא אותי, כלומר את האות ורושם ו' שלו ביסוד שלכאורה מחזק כוח ימינו, ואפילו לימין לא צריך בשביל להכניעו, כי לא כמו שדמית בנפשך שיש

לו כוח עליון עליך, אלא באמת הוא למטה ממך ויש בכך כוח גדול להכניעו. **כי בידך** וכוח נבואה שיש לך ביד כנ"ל, כוח המדמה דקדושה ואמונה שלמה שאני מברר בכך, בכוח קול התוכחה הטוב שלי, את קולי שמעת בתוך הגן ותירא, ותקבל ריח טוב שנשמטך, ומגלה אני לך **כי שמאלך תעקור אותו מן העולם**, על ידי תפילה בבחינת דין תוכל להוציא ממנו בלעו, מה שבלע דעת דקדושה של ישראל, **שהרי הוא פגם הרושם שלו** במעשיו, כי אמנם האות הגשמי של הסרת הערלה ממשיך רשימו בתחילה אך העיקר הוא מעשה שמירת הברית, **ומי שפוגם את זה ראוי מצד הדין להעקר מהעולם**, כי העולם מתקיים על היסוד הממשיך שפע חיות לקיים עולם המלכות, עולם חסד יבנה, והפוגם פוגם העולם ואין ראוי שיקבל חיות בעולם, ומה אם לא היה פגום בברית והיה בולע ניצוצות ישראל, רק על ידי קטנות שהיה מכניס בהם, אתה על ידי תפילה בחינת דין וקטנות וטענות שהיה לו לבעלם כביכול ואז היה נותן הקאות, היית מכניעו בוודאי, **עתה כל שכן** אחרי שפגם עוג ויש לך דין אמת לטעון נגדו אזי ודאי ידך על העליונה **כי שמאל שלך**, ותפילה בבחינת דין, **שהיא ידך** כלומר היא המביאה לך הנבואה שבידך, כי על ידי תפילה בחינת דין הסטרא אחרא מקיאה כל הניצוצות שבלעה וחוזרים לקדושה ונעשים גרים ומתגלה כבוד ה' ונמשך נבואה, נמצא שקניית הנבואה בדין (תרתי משמע) זה השמאל הוא **יעקור אותו** את עוג **מהעולם**, כך ניבא לו הקב"ה למשה ועצם כוח יראה טובה שנתן במשה בכוח הנבואה המאירה אמונת חידוש העולם ושיר חדש, **בגלל זה** הכוח של קדושה של משה ונבואה קדושה שלו **נעקר עוג מהעולם**. ואפילו שהוא תקיף מבני הגיבורים בבחינת דין שכנגד תפילת הדין של משה **ורצה להשמיד את ישראל**, נפל בידי הדין, הנבואה והאמונה של משה והושמד. כן

יאבדו כל אויביך ה' במהרה אמן.

בְּגִזּוֹ כִּךְ כָּלָא שְׂצִיאוּ יִשְׂרָאֵל בְּנוֹי וְכָל עַמִּיהוּ, וְכָל דִּילֵיהּ. כְּמָה דְּקִתִּיב, וַיִּכּוּ אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹי וְאֵת כָּל עַמּוֹ וְקִתִּיב, (דברים ב) וַיִּנְחַר אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ. בְּנוֹ קִתִּיב חֶסֶר יו"ד, וְקִרְיָנוּ בְּנוֹי, וְהָאֵל אוֹקְמוּנָה חֲבָרְיָא. - ובגלל זה הכל השמידו ישראל ולא השאירו אצלו שום ניצוץ קדושה נדח, וכמו משה שהסתכל ברוח הקודש לראות אם יצא באחד מן הדורות העתידיים איזה גר מן האיש המצרי וכיוון שלא אז הרגו, כך ישראל השמידו הכל, **בניו וכל עמו וכל אשר לו, כגון חפציו וניצוצות שבהם וחלקי נפשו, **כמו שכתוב, ויכו אותו ואת בניו ואת כל עמו וכתוב ונח אותו ואת בניו. בנו כתוב חסר יו"ד, אך קוראים בניו. הרי פירשו החברים.** כי בנו (של סיחון) בלשון יחיד להורות שהיה לו בן גיבור כמותו. והכוונה לעוג. והנה מה שנרמז עוג בחסרון היו"ד הוא, כי אמנם קרסולו ועקבו היה עשר אמות והוא בחינת המדמה הכוזב בחינת עשר מדרגות של נבואת שקר, בחינת אמונה כוזבת, בחינת עיגול (עוג), עשרה כתרין דמסאבותא, וכנגדו בקדושה במידה טובה מרובה הוא משה המכניע את עוג, כי משה בעל יו"ד מדרגות של נבואת אמת על ידי המטה עוז, גרים וכבוד כנ"ל. וישראל המתקבצים למשה מנהיג האמת מקבלים גם הם בירור המדמה וכוח להכניע עקב דסטרא אחרא של עוג החסר יו"ד המדרגות האמתיות.**

וְכָאִין אֵינּוּ יִשְׂרָאֵל, דְּמִשָּׁה נְבִיאָה הָוָה בְּיַנְיָהּ, דְּבְגִינְיָה עֵבִיד לֹוּ קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל הַנִּי אֲתוּנוּ, וְאוֹקְמוּנָה. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא גִזּוּ סִימְיָה עִם שְׂאָר עַמִּין לְאַתְקַשְׁרָא בֵּיהּ, אֶלָּא עִם יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּ בְּנוֹי דְּאַבְרָהָם, דְּקִתִּיב בו (בראשית יז) וַיִּבֹר אֶתְרִיךְ לְדִרְתָּם בְּרִית עוֹלָם. וְקִתִּיב (ישעיה נט) וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אֲמַר יְיָ וְרוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךְ וְגו'. לא ימוש מפניך וגו'. - אשריהם ישראל, (אשרי העם שככה - משה, לו) שמשו הנביא היה בנייהם לחברם באחדות הקיבוץ

ולהנהיגם אל תכלית האמונה, רועה נאמן, איש אשר רוח הקודש ונבואה בו, להוציאם מן המדמה הכוזב ולהביאם לאמונת חידוש העולם שארץ ישראל, שיתגלה לעתיד על כל העולם השגחתו יתברך ונפלאותיו ושיר חדש אשר ישירו לו יתברך, אז ישיר משה ובני ישראל, מפני שבזכותו של משה עשה להם הקב"ה **כל אותם אותות ניסים ונפלאות בכוח צירוף כל האותיות שלהם יחדיו** כי משה המנהיג הנאמן קבצם וקיבץ כל נדחי ניצוצות שלהם על ידי תפילה בבחינת דין והשיב להם הדעת והרחמים והתפילה בקדושה וגייר גרים והתגלה כבוד השם וכח נבואתו ובירור האמונה וניגון של שיר חדש על ידו בחינת ניסים ונפלאות וכל אותם אותות בכוח צירופי האותיות כנ"ל, **והעמידו** ישראל אותה, את השכינה והתגלות ההשגחה על מקומה. **והקב"ה לא גזר את בריתו עם שאר העמים להתקשר עמהם בבריתו, אלא עם ישראל, אשר הינם בנים של אברהם**, בעל החוט של חסד, ראש למאמינים באמונת חידוש העולם, שכתוב בו בקשר והברית, **ובין זרעך אחריו לדרתם ברית עולם**. כי המה נימול ונכנסים בברית לשמור המצוות ולשמור קדושת הברית למען שמו יתברך, לא כן עוג אשר מל אך לא בכדי להתגייר ולהיכנס תחת כנפי השכינה אלא להפך, בכדי לנסות לינוק דעת ישראל ולפגום תפילתם, אך על ישראל נאמר **ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי רוח הקודש**, רוח נבואה אשר עליך **ודברי אשרי שמתי** מן השמים **בפיך בניב שפתיים** מתנבאות לא ימוש מפניך המדבר ברוח הקודש ומפי זרעך ומפי זרעך אמר ה' **מעתה עד עולם**. כי בוודאי משה משיח המנהיג האמתי יברר המדמה לכל ישראל ויזכו גם הם להיות נביאים וניבאו בניכם ובנותיכם. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ויהיו רצון מלפני בעל הרחמים שזנכה בקרוב לשיר שיר חדש פשוט כפול משולש ומרובע במהרה בימינו אמן.

לעילוי נשמת

הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

נחמן בן מרדכי זצ"ל - מול פורטונה בת יעקב
יעקב בן נחמן
ת.נ.צ.ב.ה

ליצירת קשר להארות ותרומות
nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת

אינגריד ליהו יולנדה בת אירנה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה